Light of Darkness

On Martie 25, 2016

Nu-ți dori niciodată să pleci, când ai de ce să rămâi.

Sunt un om mort întru reproșul și lauda a ceea ce scriu, fiindcă de fiecare dată când mă exprim, cu pasiune, cu zel, cu poftă de noutate, ca și când aș rămâne singur în sfera unei științe alternative, când caut o idee prin întrepătrunderea cu un punct de vedere atotcuprinzător, simt că mă prăbușesc în deriva unei crize, într-un abis fără sfârșit.

Asemenea unei inscripții de pe scoarța unui copac care crește odată cu arborele, îmi amplific nefiresc de mult răbdarea de a însera în articole tot ceea ce, din punctul de vedere al unui realism extins, înțeles că imitare a trecerii mele prin timpul acestei lumi, trebuie să fie considerat semnificativ pentru cititori. Teama de a nu fi înțeles, este o moarte chinuitoare.

Se va păstra oare în mine, îndeajuns de mult, până în timpul unei deplasări spre alte situații care înlocuiesc realitatea, spre alte zone ale înțelegerii, capacitatea de a sluji, așa cum se cuvine, unui stăpân credincios - această plăcere aparte în depanarea gândurilor, întărindu-mi credința că sunt deasupra lucrurilor - tu, umbră uriașă, care-mi adresezi întrebările și tot tu îmi furnizezi răspunsurile?

Şi tot mereu, mintea îmi livrează un impuls, în lumina unui apus parcă ireal: *"Omul niciodată nu trebuie să plece, când are de ce să rămână."*

Leadership: Îți asumi consecințele practicării unei estetici a reflectării realității care te obligă la contrariu, ca expresie a năzuinței tale de sincronizare cu trăirile cele mai adânci în contextul prelucrării materialului de prezentare al unei noi perspective de autocaracterizare?

Scormonind ușor într-un punct care se găsește la o distanță infinită de un calcul rațional diferențial, pot să deduc expresia potențialului datorat unei sarcini livrești distribuite față de un alt punct, apărut clar în minte și în suflet, apropiat chibzuinței de a da viață unei idei care face înconjurul lumii.

Sunt propriul judecător, alături de rânduiala pe care o dau cuvintele pline de sens, calea spre putere, asemenea unui vârf de săgeată străpungând infinitul, sau precum lama de cuțit ce taie-n carne vie. Responsabil, îmi dau o sentință ce nu poate fi nici atenuată, nici agravată de vreo percepție eronată a profunzimii infinite, ca atribut al realității transcendente.

Sunt mort în raport cu duritatea cu care îmi aleg modul de exprimare și expresiile, prin contact cu posibilitatea de a fi perceput drept un punct fără dimensiuni ori drept o infinitate de goluri mici. Singura realitate care mă obligă la contrariu, ca un soi de interpretare greșită a experienței de viață care mă roade pe dinăuntru și ma consumă aproape total, este dată de tendința autojustificativă de a mă complace într-o stare de reflecție tot mai evident și mai asumat filosofică, încercând totodată a mă însenina printr-o formă de expresie artistică.

Cititorii mă privesc de multă vreme cu suspiciune și se întreabă cel fel de lucruri se petrec în mintea mea, oare ce ascunde fiecare din colțurile ei, dacă nu altceva decât îngrozitoarea boală de a zdruncina adevărurile unei științe neînchipuit de stranii, la originea dintre *"acolo unde știi că nu va ajunge nimeni"* și *"acolo unde totul se pierde"*.

O aventură destul de riscantă, aș zice, pe ritmurile Light of Darkness, din care răzbate mesajul triumfător, plin substanță: *„ He discovered the cure, this is his legend .”*

În acest caz, materialului de prezentare al unei noi perspective de autocaracterizare, ca atribut al stărilor emoționale care afectează decizia de a schimba atitudini în fața vieții, cuprinde iscusita punere în prim plan a ceea ce trebuie să fie experimentat într-o lume plină de angoase, față de ceea ce trebuie să fie învățat ca o investiție pentru viitor.

Leadership: Ești în stare să excluzi golul din adâncul sufletului tău prin blurarea unei imagini într-o zonă de selecție a propriilor valori, atitudini și comportamente, încât să surprinzi valabilitatea unei concepții ”nobile" asupra virtuții care îți procură împlinirea?

Încă din 2006, când am luat scrisul în serios am fost cuprins de o teamă inexplicabilă - sub efectul unei forțe interne obsesionale, amenințat de neliniște, de culpabilitate, un fel de câmp de circulație conservativă, în acord cu relația dintre cuvinte și înțelesurile lor. Ca și când întregul lor ar fi fost un obiect făcător de minuni, care, odată ajuns pe mâini greșite, s-ar fi putut transforma într-un pericol.

Teama izvorăște din neștiința modului cum îmi sunt interpretate cuvintele. O să încerc un descântec, o pastilă anti dureri de cap, pentru a mă proteja de ea, în semn de eliberare și distanțare, prin recitarea unui pasaj regăsit în romanul "Dervișul și Moartea" de Mesa Selimovic:

"N-am să te las să mă tulburi, nălucă. Rămâi mereu aici între aceste stânci, ca luna, ca râul acesta, ca semiluna în minaret, ca o vedenie luminoasă. Ai umplut locul acesta cu făptura ta, ca pe un așternut l-ai îmbibat cu parfumul tău înșelător și mortal. Am să plec în lume, în alte ținuturi, acolo unde nu ești, nici chipul tău n-o să-l mai port în mine."

Adesea, mi se pare că sunt asemenea unui proiect artistic ce-și propune abordarea prin mijloacele artei a esenței manifestării propriilor intenții, lansându-mă în urmărirea dorinței de a ajunge la o nouă expresie a identificării mele cu o anumită constantă care produce rezultate de fiecare dată. Aceasta admite ca potențial de referință interacțiunea dintre ceea ce cred că știu despre mine și ceea ce cred că merit să trăiesc prin ceea ce transmit.

Curajul de a folosi estetica - cea mai profundă expresie a creativității într-un sens mai larg, și astfel de a o îmbogăți sau de a o sărăci prin trăirile cele mai adânci, este de fapt acea voce neliniștită căreia uneori îți este greu să-i reziști, care îți spune la sfârșitul zilei: „Trăiește” sau „Mori”. Într-un sens concret, continuă să faci progrese sau lasă-te păgubaș.

Singura concepție ”nobilă" asupra virtuții care îmi procură împlinirea poate fi exprimată astfel: ”Asumă-ți riscul de a te confrunta cu trăirile tale, mai ales cu punctele de vedere expuse în opera ta, încât să diminuezi efectul care poate genera, simultan, o anumită forță, ca și o slăbiciune teribilă".

Blurarea unei imagini într-o zonă de selecție a propriilor valori, atitudini și comportamente, vizează un minim de privacy în condițiile unei exteriorizări de personalitate care te obligă la sinceritate în dezvăluirea unor sensuri și motivații ascunse care nu-ți îngăduie să te regăsești în scenariul realității pe care ți-o dorești.

Light of Darkness este curajul de a-ți învinge teama de a nu fi nivelul așteptărilor altora, atribuindu-i valoarea de criteriu de existență a creației pe care o produci, în funcție de distanțarea sau apropierea de acel punct în care te întrebi ce anume te leagă de viață.

Iar întotdeauna curajul îl îndeamnă pe omul înzestrat cu multe virtuți: *„Nu-ți dori niciodată să pleci, când ai de ce să rămâi."*

* Notă: Suntree - Light Of Darkness

Source: https://neculaifantanaru.com/light-of-darkness.html